

Я вся біла, як дитинча гренландського тюленя. Мої щільно перев'язані передпліччя здаються важкими, наче дві гирі. Стегна також туго перебинтовані; біла марля виглядає з-під шортів, які медсестра Ава дістала з коробки загублених речей за стійкою медсестер.

Я, як сирота, потрапила сюди без одягу. Мене, наче сироту, загорнули в простираadlo й покинули на всипаному снігом газоні біля міської лікарні. Простираadlo з квітковим візерунком усе просякло кров'ю.

Знайшов мене охоронець, який пахнув ментоловими цигарками й дешевою кавою з автомата.

«Матір Божа, дівчино, що з тобою трапилося?» — спитав він.

Моя мати навіть не прийшла, щоб мене забрати.

Єдине, що пам'ятаю з тієї ночі, — це зорі. Вони розсипалися нічним небом, як сіль — наче хтось перевернув сільничку на темну скатертину. Їхня краса зачаровувала. Здавалося, це останнє, що я бачу, помираючи на холодній мокрій траві.

Тутешні дівчата намагаються мене розговорити. Вони хочуть знати все про моє життя: «Як ти, сонечко? Розкажи, що в тебе трапилося, тюленчику». Я щодня слухаю їхні розповіді — на групових заняттях, під час обіду, у творчому гуртку, за сніданком і за вечерею, знову й знову. Їхні слова, їхні темні спогади ллються з них нескінченим потоком. Історії з'їдають їх живцем, вивертають їхні душі. А я... Я мовчу. Усі слова тримаю глибоко в серці.

Я живу в одній кімнаті з Луїзою. Вона старша за мене, із золотаво-рудим волоссям, що спадає на спину хвилями, наче бурхливий океан. Воно таке густе, що його не можна ані заплести в кіски, ані зібрати у вузол чи зав'язати у хвіст. А ще її волосся пахне полуницею; жодна з моїх знайомих дівчат так ніколи не пахла. Я могла б вічно насолоджуватися цим ароматом.

Пам'ятаю, першого вечора в лікарні, коли Луїза переодягалася, готуючись до сну, вона зняла блузку, і за мить до того, як її неслухняне волосся прикрило спину, немов захисний плащ, я побачила їх... усі... і важко зітхнула.

«Не бійся, крихітко», — сказала Луїза.

Я не боялася. Просто ще ніколи не бачила дівчини з такою самою шкірою, як у мене.

Ми зайняті кожнісінької хвилини. Прокидаємося о шостій, п'ємо теплу каву чи розбавлений сік о шостій сорок п'ять. Зати маємо пів години, щоб намазати вершковий сир на пончик, який смакує, наче картон, або впхнути в себе яйця з блідими жовтками, чи проковтнути глизяву вівсянку. О сьомій п'ятнадцять ми приймаємо душ. У ванних кімнатах немає дверей, а ще я не знаю, з чого зроблені дзеркала, які там висять, але вони точно не скляні, бо, коли ми чистимо зуби чи розчісуємося, відображення нечітке й розмите. Голити ноги можна тільки під наглядом медсестри чи санітара. А це не подобається нікому, тож ніхто їх і не голить, і дівчата ходять із волохатими ногами, як у хлопців. З восьмої тридцять починаються групові заняття. Саме тоді й ллються історії впереміш зі слізьми. Деякі дівчата кричать, інші — стогнуть. Я ж завжди мовчу, а одна жахлива дівчина зі старших, Блу, та, в якої чи не всі зуби зіпсуті, щодня запитує: «Ти сьогодні говори́тимеш, Мовчунко Сью? Я хотіла б сьогодні щось почути від Мовчунки Сью, і Каспер теж, правда?»

Каспер просить її припинити тиснути на мене. Вона пропонує нам глибоко вдихнути, розвести руки в сторони, ніби граємо на акордеоні, а тоді поступово зводити їх — ближче й ближче, повільно видихаючи. Затим знову зробити глибокий вдих, широко розкинути руки й так само поволі зводити

їх. Правда ж, ми почуваємося краще просто завдяки глибоким вдихам? Після групових занять — ліки, тиха година, обід і творчі заняття. Потім індивідуальне заняття: сидиш навпроти лікаря й можеш ще раз поплакати. О п'ятій — вечеря. Їжа зазвичай холодна й супроводжується коментарями Блу: «Як тобі макарони із сиром, Мовчунко Сью? Коли ти знімеш ці пов'язки, Сью?»

Далі в нас розваги, а потому можемо комусь зателефонувати — і вчергове поплакати.

О дев'ятій вечора — знову ліки та спати. Дівчата нарікають на розклад і їжу, вони незадоволені заняттями, ліками, загалом усім. А мені байдуже. Найважливіше, що тут тепло, є їжа та постіль. І я в безпеці.

І мене звати не Сью.

Джен С. має шрами: короткі й тонкі, схожі на гілочки, вони простягаються вгору й униз по її руках і ногах. Вона носить яскраві спортивні шорти. Ця дівчина вища за всіх, окрім доктора Дулі.

Джен часто грає в бежевому коридорі в баскетбол із невидимим м'ячем: то веде його, то закидає в уявне кільце.

Френсі — така собі людина-подушечка для голок. Вона проколює свою шкіру всім, що потрапить під руку: спицями для плетення, голками, шпильками... У неї дуже злі очі, і вона постійно плює на підлогу.

Саша — гладка дівчина, наповнена водою: вона плаче завжди й скрізь — на групових заняттях, коли їсть, у своїй кімнаті. І як тільки не втомлюється? Вона любила різати себе, але не глибоко. Її руки помережані ледь помітними червоними лініями.

Айсіс підпалювала себе — її руки всіяні великими округлими ранами, які вже вкрилися кіркою. На групових заняттях я щось чула про мотузку, двоюрідних братів та підвал, проте не прислухалася, голосніше ввімкнувши уявну музику в голові.

Блу — це просто збірний образ: тут і поганий батько, і зуби, зіпсуті амфетаміном, й опіки від сигарет, і порізи лезами.

Лінда/Кеті/Каддз носить бабські халати та смердючі капці. Часом здається, що Лінди забагато. Усі її шрами заховані глибоко всередині, так само як й особистості, які в ній живуть. Я не розумію, чому Лінда з нами, проте моєї думки ніхто не запитував, і вона тут. Під час обіду вона розмазує картопляне пюре по своєму обличчю. Іноді вона блює без причини. Навіть коли сидить нерухомо, я розумію, що всередині неї коїться щось лихе.

Раніше мені вже траплялися такі люди, як Лінда, тож я намагаюся триматися від неї подалі.

Іноді мені стає важко дихати в цьому проклятому місці, а легені печуть, наче хтось насипав туди піску. Я не розумію, що відбувається. Мабуть, дається взнаки тривале життя на вулиці. Тож не можу спокійно ставитися до чистих простирал і ковдр, які пахнуть свіжістю, та теплої їжі в їдальні. Часом мене охоплює паніка, і я задихаюся. У такі хвилини я забиваюся в куток кімнати й тремчу, як побите кошеня. Луїза підходить до мене, і я відчуваю, що її дихання пахне м'ятою. Вона торкається рукою моєї щоки, і навіть від цього дотику я здригаюся.

«Тут усі свої, крихітко», — лагідно каже вона.